

1 Petrus 2:4-10

- 4 Voeg u bij hem, bij de levende steen die door de mensen werd afgekeurd maar door God werd uitgekozen om zijn kostbaarheid,
 5 en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel. Vorm een heilige priesterschap om geestelijke offers te brengen die God, dankzij Jezus Christus, welgevallig zijn.
 6 In de Schrift staat immers: 'In Sion leg ik een hoeksteen die ik heb uitgekozen om zijn kostbaarheid; wie daarop vertrouwt, komt niet bedrogen uit.'
 7 Kostbaar is hij voor u, die erop vertrouwen. Voor wie er niet op vertrouwen, geldt echter: 'De steen die de bouwers afkeurden is de hoeksteen geworden.'
 8 En: 'Het is een steen waarover men struikelt, een rotsblok waaraan men zich stoot.' Zij struikelen omdat ze Gods woord niet gehoorzamen, daartoe zijn ze bestemd.
 9 Maar u bent een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen van hem die u uit de duisternis heeft geroepen naar zijn wonderbaarlijke licht.
 10 Eens was u geen volk, nu bent u Gods volk; eens viel Gods ontferming u niet ten deel, nu wordt zijn ontferming u geschonken.

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

In de staat Israël, in opper Galilea ligt het dorpje Rosh Pinna.

Rosh Pinna is de eerste Joodse nederzetting, die werd gesticht door Russische Joden in het toenmalige Palestina van 1882, in rotsachtig, dor en verlaten land, even joodsvijandig als het aan stenen rijk was.

Maar er waren mensen die daar al iets zagen bloeien.

Zij hadden een rotsvast geloof dat het iets worden zou en vandaar die naam "Rosh Pinna", hoeksteen, want dat kleine loodsje zou hoeksteen moeten worden van het nieuwe Israël.

Een Rosh Pinna, een hoeksteen, is een steen die in Israël werd gebruikt als het richtpunt vanwaaruit men een huis bouwde en in overdrachtelijke zin werden Abraham en David ook wel de "hoeksteen" genoemd van het Joodse volk.

Jezus wordt hoeksteen genoemd in 1 Petrus: niemand had verwacht dat het wat worden zou met Hem, want Hij was als een steen door bouwlieden afgekeurd, een steen waarover je struikelt, een steen waaraan je je stoot.

Maar het wonder gebeurde: Hij stond op uit de dood en werd de meest uitverkoren en kostbare steen die je je maar denken kunt: de hoeksteen.

Jezus: steengoed!

Maar, -lezen we in 1 Petrus-, als je zegt dat Jezus steengoed is, dan gaat het er wel om dat wij a.h.w. allemaal ons steentje bijdragen aan dat nieuwe huis, dat nieuwe volk dat rond Jezus wordt gebouwd en gevormd.

'Voeg u bij hem... laat uzelf gebruiken', wordt er gezegd.

Dat klinkt passief.

Maar je kan er ook een appel in horen om je in dienst te laten nemen.

Dus niet eerst vragen: wat vind ik, wat wil ik en wat lijkt me leuk? Dat is erg vanuit jezelf en zeer individueel gericht

Maar vragen: waar ben ik nodig, waar kunnen ze goed gebruik maken van mijn diensten?

Dan leef je meer uit roeping, je in dienst laten nemen

Vindt u ook niet dat er hoge tonen worden er aangeslagen de gemeente, de kerk?

"Een uitverkoren geslacht, een koninkrijk van priesters, een heilige natie, een volk dat God zich verworven heeft om de grote daden te verkondigen".

Als wij over de kerk spreken, dan regent het klachten: een huis vol gebreken, onaantrekkelijk, niet rendabel.

Wat stelt de kerk eigenlijk voor, want elk jaar verlaten mensen onze kerken.

De kerk een uitverkoren geslacht?

Wel, het ligt er maar aan van welke kant je tegen de kerk aankijkt.

Ik heb dat verhaal wel eens verteld van die mensen die bouwden aan een kerk en toen een journalist vroeg waar ze mee bezig waren antwoordde de een: 'ik schaaft wat', een ander zei 'ik speel met kleuren' en nog een zei 'ik verdien geld', maar de laatste zei: 'ik bouw aan een huis van God'.

Om dat laatste gaat het: niet zo laatdunkend en banaal naar je eigen doen en laten kijken, maar het opgenomen weten in een groot en zinvol geheel.

Aan iedereen die hier in de gemeente bezig is kun je vragen: "Waar bij je eigenlijk mee bezig?" De één zal zeggen: "Ik schenk koffie", een ander: "Ik zamel oud papier in", een derde: "Ik leg bezoeken af", een vierde: "Ik kopieer nogal eens wat". Zo kunnen we allemaal ons werk omschrijven.

Misschien kan je ook een iets wijder doel aangeven: de onderlinge band versterken; vriendschap stichten.

Maar is dat niet allemaal vlak en banaal haast? Zijn we daar nu gemeente voor?

Petrus houdt ons met apostolisch gezag, met grote klem voor waar we samen aan bouwen.

Dat is uiteindelijk ook niet een aardig sociaal gebeuren, maar Petrus zegt: "Waar het uiteindelijk om gaat is je als levende stenen laten gebruiken bij de bouw van een geestelijk huis".

Petrus spreekt over je als levende stenen laten gebruiken'.

Levende stenen: dat klinkt niet

Een steen leeft niet, een steen is toch dood, koud en hard.

Toch spreekt Petrus over de gelovigen als levende stenen.

Misschien bedoelt Petrus het volgende

Ik zag iemand op tv van de week met kanker: het was een die ondanks dreiging en ziekte voluit kon leven.

Maar ik kom ook mensen tegen die gezond zijn en over geld niet te klagen hebben, maar ze zijn negatief over alles. Het leven is om hen heen, maar ze gedragen zich als doden

De levende steen: dwz het leven overwint de dood.

Kijk maar naar Jezus dé levende steen bij uitstek: door mensen verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar (vers 4).

En bij die stenen moeten we niet denken aan een kerkgebouw, -dat hadden ze in Petrus tijd nog niet, want men kwam in de regel niet verder dan een huiskamertje- en we moeten zelfs niet denken aan de kerkdiensten alleen, maar aan het hele leven van de gemeente, aan de gemeenschap, die wij samen vormen.

En bij die levende stenen, die wij allen zijn moeten we niet denken aan bakstenen, maar aan natuurstenen.

Daarvan is geen één steen gelijk aan de ander; we zijn allemaal verschillend.

Juist met de verscheidenheid aan mensen en gaven, achtergronden, geloofsbeleving, wordt het huis met als hoeksteen Jezus stevig en aantrekkelijk; dan pas wordt het steengoed.

Hoe ziet die gemeenschap van de kerk er dan uit wil het echt steengoed zijn?

Volgens Petrus moet het in een steengoed kerk priesterlijk toegaan.

Dat stenen gebouw is er "om een heilig priesterschap te vormen (vs.5) en "U bent een koninkrijk van priesters, een heilige natie" (vs.10).

Wat betekent dat?

In Israël vormden de priesters een aparte groep: zij mochten God naderen met offers en gebeden terwijl het volk op afstand bleef staan.

Maar sinds Jezus Christus mag iedereen zich priestertje noemen.

Iemand als Maarten Luther benadrukte dat elk lid van de gemeente door de doop tot priester is gewijd.

Hij protesteerde tegen een kerk waar alleen maar een aparte geestelijke stand de dienst uitmaakte.

En wij protestanten moeten vandaag maar goed bedenken, dat Luther te keer zou gaan tegen een kerk waarin een klein aantal mensen het werk doet terwijl de rest zit toe te kijken.

Elke christen als levende steen, is geroepen tot priesterschap.

Maar priesterschap: wat is dat dan?

Priesterschap heeft in de Bijbel twee kanten.

1. Enerzijds treedt de priester namens het volk voor God en in verbondenheid met het volk verricht hij de gebeden en brengt hij de offers.

Naar ons toe betekent dat: wij delen in alles van de aarde, van de mensen en de machten, in de vreugde en de bedreigingen, in het mooie en met het absurde.

We zijn als kerk zelfs geroepen stem te geven aan alles wat mensen overkomt, op te komen voor hun die gedeukt zijn, beschadigd, vermoeid.

De kerk treedt namens mensen voor God door klagen en jubelen, met huilen en lachen, met aarzelingen en geloofszekerheid. Kyrie, gloria en schuldbelijdenis.

2. Maar anderzijds vertegenwoordigt de priester ook God bij het volk en daarom verkondigt hij het woord en deelt hij de zegen uit.

Naar ons toe betekent dat dat de kerk iets van Gods aanwezigheid op aarde mag vertegenwoordigen, ze leeft vanuit het geheim van kruis en Opstanding, vanuit het geheim van de werking van de Heilige Geest in een verlaten wereld, waarin God wil wonen onder mensen, die dakloos zijn.

Hoe? Door het tonen van medevreugde in situaties van blijdschap, door de boodschap van vergeving in situaties waarin mensen vastgelopen zijn, door een woord van troost en een zegenend gebaar in tijden van ziekte, door aanwezigheid bij eenzamen, door haar vermanende woord als mensen zich verwijderen van hun bestemming.

De Kerk houdt de hemel open voor allen die gedeukt zijn.

In de kerkdienst mag dat ook zo tot uiting komen.

De Kerk laat God aan het woord in de groet, de Schriftlezingen, de prediking, het water van de doop en de tekenen van brood en wijn en de handoplegging bij doop belijdenis, huwelijk en bevestiging.

Om te getuigen van Gods aanwezigheid opdat zoekers vinden, vermoeiden kracht ontvangen, hopelozen bemoedigd worden en verknipten genezen.

De Kerk is daarom een beetje vindplaats van God en als gevolg daarvan ontdekt worden aan jezelf, want in God vinden we onszelf terug (ik ben een beetje meer mens geworden).

Wil de kerk steengoed zijn dan kan ze het alleen als priesterlijke gemeente vanuit dat hogepriesterschap van de hoeksteen Jezus, want Hij was het helemaal: namens ons mensen trad Hij voor God, maar namens God was Hij ook onder de mensen.

Voeg u bij hem...laat u gebruiken

Je zou ook kunnen zeggen: Kom tot Jezus, als je je waardeloos en nutteloos voelt.

Voeg u bij Hem, want je kan in dienst worden genomen!

God kan u gebruiken als levende steen".

Als we ons zo laten gebruiken, dan zegt de wereld: Kijk de kerk! Steengoed!

Amen